

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Pavlíny Vrkočové v právní věci žalobkyně: **T. N.**, zast. Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou, se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 1. 2017, č. j. 43 Az 7/2016 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Gabriele Kopuleté, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 1. 2016, č. j. OAM-39/ZA-ZA14-K01-2015, neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný uvedl, že žalobkyně není politicky aktivní. Neshledal ani, že by žalobkyni v zemi původu hrozilo pronásledování. V souvislosti s namítanými zdravotními obtížemi žalobkyně žalovaný připustil, že v Moldavsku existují problémy ve zdravotnickém systému, avšak nejsou takové intenzity, aby odůvodnily udělení azylu. Žalovaný neudělil žalobkyni azyl ani podle § 13 zákona o azylu, neboť žádnému z rodinných příslušníků žalobkyně azyl udělen nebyl. Dále vysvětlil, že zdravotní péče v České republice je sice na vyšší úrovni, avšak tato skutečnost jej nevedla k udělení humanitního azylu.

Žalovaný zhodnotil i skutečnost, že žalobkyně má v České republice dva nezletilé syny, kterým byla udělena doplňková ochrana. V této souvislosti doplnil, že žalobkyně syny, kteří jsou umístěni v Klokánku v H., navštívila toliko třikrát. Na těchto schůzkách byla podnapilá a při jedné z vycházek syny nevrátila včas, přičemž byla hlídkou Policie ČR nalezena v podnapilém stavu, kdy se v její přítomnosti a přítomnosti synů nacházeli další silně podnapilí muži. Žalovaný podotkl, že žalobkyně na pobyt synů nijak finančně nepřispívá a celkově jedná v rozporu s jejich zájmy. Ve vztahu k doplňkové ochraně ve smyslu § 14a zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobkyni nehrozí vážná újma plynoucí z uložení či vykonání trestu smrti, ani mučení či jiné ponižující jednání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Podle žalovaného se žalobkyně nechce o syny starat a nejeví o ně zájem. Její vysvětlení, že syny nemůže navštěvovat z finančních důvodů, chápe žalovaný jako ryze účelové. Žalovaný upozornil, že se žalobkyně sama vzdala doplňkové ochrany, vyřídila si nový cestovní doklad za účelem vycestování do vlasti a teprve po 4 měsících znovu požádala o mezinárodní ochranu, aby nebyla oddělena od synů. Žalovaný neshledal, že by svým negativním rozhodnutím nepřiměřeně zasáhl do práva žalobkyně na rodinný život. Žalovaný ve vztahu k doplňkové ochraně ve smyslu § 14b zákona o azylu konstatoval, že žalobkyně zjevně nejeví o syny zájem a nepečuje o ně, což svědčí o tom, že její tvrzení o rodinných vazbách jsou účelová. Z nastíněných důvodů žalovaný neshledal, že by rodinné vazby žalobkyně a zájmy jejích synů odůvodnily udělení doplňkové ochrany.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 24. 1. 2017, č. j. 43 Az 7/2016 - 35, žalobu zamítl. Ztotožnil se závěry žalovaného ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu. Krajský soud odkázal na závěry žalovaného i ve vztahu k § 14 zákona o azylu, kde neshledal důvody pro udělení azylu. Krajský soud s odkazem na rozhodnutí žalovaného nedospěl k závěru o nezbytnosti udělit žalobkyni doplňkovou ochranu podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasou kasační stížnost. Zdůraznila, že žalovaný i krajský soud dostatečně nepřihlédli k tomu, že má na území České republiky nezletilé syny, vůči nimž nebyla zbavena své rodičovské odpovědnosti. Podle stěžovatelky krajský soud a žalovaný nevyhodnotili odpovídajícím způsobem rodinné vazby. *„Za pochybení považuje stěžovatelka rovněž nedostatečné zhodnocení toho, nakolik jsou přílehlavé důvody, pro které získaly doplňkovou ochranu děti stěžovatelky, na situaci, v níže je sama stěžovatelka, a vyvodit z toho odpovídající závěry, které jsou v souladu se zásadou, podle které při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nesmí vznikat nedůvodné rozdíly.“* Podle stěžovatelky je navíc provedené dokazování chybné, což platí i o závěrech, které učinil z dokazování krajský soud. Tato pochybení mají natolik závažnou povahu, že mají dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatelka navrhla, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul skutkový stav případu. Poukázal zejména na skutečnost, že stěžovatelka do České republiky přišla primárně z ekonomických důvodů. O své syny, kterým byla udělena doplňková ochrana, se nijak nestará, a naopak její chování je v rozporu s jejich zájmy obou synů. Žalovaný upozornil, že stěžovatelka svou žádostí o mezinárodní ochranu zamýšlela legalizovat svůj pobyt na území České republiky. K legalizaci pobytu však měla stěžovatelka využít primárně instituty podle zákon o pobytu cizinců, což však neučinila. Podle žalovaného nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany, a proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od její přípustnosti, která je dána

pokračování

splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) či absence dalších zákonných důvodů nepřipustnosti (§ 104 s. ř. s.), jakož i od důvodnosti jako otázky věcného posouzení tvrzených kasačních důvodů (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, je zkoumán atribut její přijatelnosti, přičemž teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, posoudí Nejvyšší správní soud její důvodnost.

Stěžovatelka v rámci kasační stížnosti namítala, že krajský soud i žalovaný nedostatečně vyhodnotili skutečnost, že na území České republiky má stěžovatelka dva nezletilé syny, přičemž nebyla ve vztahu k nim zbavena rodičovské odpovědnosti. S těmito námitkami stěžovatelky se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Již dříve v rozsudku ze dne 31. 1. 2014, č. j. 4 Azs 23/2013 - 39, konstatoval, že „*Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že rozhodnutím žalovaného (...) byla udělena doplňková ochrana v České republice nezletilé dceři stěžovatelky, a stěžovatelka je tak rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany ve smyslu § 14b odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Tato skutečnost však nemůže bez dalšího vést k udělení doplňkové ochrany stěžovatelky za situace, kdy ve správním řízení bylo na základě obsáhlého dokazování osvětleno, že se stěžovatelka se svojí dcerou stýká pouze nepravidelně, nesdílí s ní společnou domácnost a významněji nepřispívá na její výchovu a péči o ni.*“ Podle Nejvyššího správního soudu nelze o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14, respektive § 14b, zákona o azylu uvažovat v situaci, kdy stěžovatelka rodinné vazby na své syny uvádí ryze účelově, neboť o syny nejeví vážnější zájem. Žalovaný prokázal, že stěžovatelka se stýká se syny jen sporadicky, na jejich výchovu nepřispívá a nesdílí s nimi společnou domácnost. Tato skutečnost vyplývá z podrobného dokazování provedeného žalovaným a má rovněž přezkoumatelný odraz v odůvodnění rozhodnutí žalovaného i rozsudku krajského soudu, se kterými se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nejvyšší správní soud nepřijal ani námitku domnělého legitimního očekávání stěžovatelky, že jí bude doplňková ochrana opětovně přiznána. V tomto směru je rozhodující, že se v mezidobí změnila skutková okolnost případu. Ze samotného vyjádření stěžovatelky v řízení před žalovaným plyne, že se oproti předchozímu řízení o udělení doplňkové ochrany již o syny nestará a nesdílí s nimi společnou domácnost. Pokud tedy došlo k této změně skutkových okolností případu, nelze z povahy věci uvažovat o vzniku legitimního očekávání, že stěžovatelce bude doplňková ochrana přiznána.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost. Lze dodat, že pokud stěžovatelka má i nadále zájem o pobyt na území České republiky, je třeba, aby se orientovala na příslušné instituty zákona o pobytu cizinců, jejichž využití je v jejím případě namístě, na rozdíl od právní úpravy zákona o azylu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatelky, která mu byla soudem ustanovena k ochraně jejích práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky Mgr. Gabriela Kopuleťá, advokátka, provedla ve věci v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, kterým bylo podání doplnění kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovené zástupkyně

učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem zmíněné dva úkony právní služby, odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tak činí 6.800 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu